

KOD MAJSTORA MRKONJE

I. ŠEGRT HLAPIĆ

Hlapićev gospodar zvao se majstor Mrkonja, a bio je zao i strašan. Tako je bio velik da mu je glava sezala do stropa u njihovoj maloj sobi. Imao je kuštravu kosu kao lav, a duge brkove do ramena. Njegov glas bio je tako jak i krupan kao u medvjeda.

Bio je neki mali postolarski šegrt, koji nije imao ni oca ni majke. Zvao se Hlapić. Hlapić je bio još malen kao lakat, a veseo kao ptica. Cijeli je dan sjedio u poderanim hlačama i crvenoj košulji na malom postolarskom stocu, koji je imao tri noge, i cijeli je dan zabijao klince u čizme i šivao cipele. Cijeli je dan fućkao i pjevao kod posla.

Majstoru Mrkonji dogodila se jedanput u životu velika žalost i nesreća, pa je od onda bio vrlo tvrda srca. Kakva se nesreća dogodila majstoru Mrkonji, to će se istom mnogo kasnije iz ove knjige saznati.

Majstor Mrkonja bio je dakle tvrda srca i vrlo nepravedan, pa je psovao i vikao na Hlapića kad god je bio zlovoljan.

Majstorica je bila jako dobra. I njoj se dogodila ista žalost kao i majstoru Mrkonji. No ona je od toga doba postala još bolja i imala je vrlo dobro srce. Hlapića je jako voljela.

Ali se i ona bojala majstora Mrkonje. Kad god bi nosila Hlapiću svježa kruha, uvijek ga je sakrivala pod pregaču da majstor ne vidi, jer je majstor zapovjedio da se Hlapiću daje onaj tvrdi i stari kruh, a majstorica je znala da Hlapić rado jede meki krušac.

Hlapić je imao samo jedne poderane hlače i još jedne, koje mu je majstorica načinila od zelenoga sukna. To je sukno ostalo od majstorove zelene pregače, pa je majstor zapovjedio svojoj ženi da načini od toga Hlapiću hlače. Hlapić je imao u tim hlačama tako zelene noge kao zelena žaba, pa ih nije rado nosio, jer su mu se drugi šegrti rugali. Majstor Mrkonja je zapovjedio da ih mora nositi u nedjelju. Hlapić je bio uvijek dobre volje, pa kad je vidio da mora nositi te hlače, počeo se i sam šaliti. Kreketao je "kre-kre" kao žaba kad god je obukao zelene hlače.